

Старац Нектарије Виталис (1930 – 2018) – Свети отац нашег времена

На данашњи дана прије три године, 8. фебруара/26. јануара 2018. године, у Камаризи близу Атине, у манастиру Светог Нектарија Егинског, упокојио се у Господу архимандрит Нектарије (Виталис).

Свештена Митрополија Месогеје и Лавриотике Православне цркве Грчке у вијести о уснућу свог духовног оца, написала је да је старац Нектарије (Виталис), “поштован и толико вољен, оставио за собом сећање на светог човека, пуног плодова доброте и милосрђа”.

Рођен је 1930. године у Пиреју као петнаесто од седамнаесторо деце, добивши на крштењу име Василије. Догађај који му је одредио овоземаљски мисионарски пут збио се 1948., када га је берберин Јанис, код ког је учио занат, одвео у манастир Свете Тројице на острву Егина да се поклони моштима Светог Нектарија. У часу поклоњења, чуо је речи светитеља: “Бићеш свештеник и носићеш моје име.” Недуго потом, млади Василије прима

монашки постриг у манастиру Светог Мелетија у Киферони и узима име свог небеског покровитеља Светог Нектарија Митрополита Пентапољског и Чудотворца Егинског.

Млад монах Нектарије Виталис се разболео од тешке болести и 1965. године доживио мождани удар, при чему су љекари констатовали да нема шансе да преживи. Молећи се у болесничкој соби Господу да га прими у Царство своје, јавио му се Свети Нектарије Егински и исцијелио га од тешке болести.

Након изласка из болнице постављен је за свештеника у Камаризи. Свети Нектарије му се јавио и замолио Га да му сагради храм, што је и млади јеромонах Нектарије и учинио.

Године 1980. поново се тешко разболио и док је у молитви разговарао са св. Нектарије и молио га да предстоји пред Господом за његово спасење, поново је уместо упокојења добио чудесно исцељење.

О свом исцељењу старац Нектарије је говорио:

“Имао сам тежак облик рака. Груды су ми се потпуно биле претвориле у рану, из ње су стално текли гној и крв. Од боли сам цепао кошуље на себи. Мој пут је водио директно на самртнички одар. Ујутру 26. марта 1980. године отварају се врата у доњој подрумској цркви (био сам са нашим црквеним стражарем Софијом Бурду и иконописцем Еленом Китраки) и улази свештеник ниског раста, ћелав, имао је само мало косе позади, са белом брадом. Веома је личио на Светог Нектарија онаквог каквог га видимо на фотографијама. Узео је три свеће, а није оставио новац за њих. Упалио је само две, а затим је целивао све иконе на иконостасу. Икону Светог Нектарија није целивао, већ прође поред ње. Ја се нисам видео: осећао сам страشان бол и стајао поред прозора иза завеса, али сам све видео иза завесе. Он се заустави на доле испред Царских двери, прекрсти дланове и не гледајући ни у кога упита: Је ли свештеник овде?

Стражарка се трудила да ме сачува од посетилаца, и зато рече: Не болестан је, има грип. – Ништа страшно. Молите се! Свима вам желим срећан Васкрс, и оде. А тетка Софија ми приђе и рече: Свештеник који је малопре долазио веома личи на Светог Нектарија. Из његових очију као да су муње севале. Можда је то био сам Владика који је дошао да вам помогне! Помислио сам да ми то говори како би ме охрабрила. Захвалио сам јој се. И самом ми се учинило да је то заиста тако. Замолио сам је да оде да потражи свештеника, а ја сам полагао отишао у олтар, пао на колена пред распећем, приљубио се уз дрво својом отвореном крвоточивом раном и почео ватрено да се молим. У

том тренутку чујем да су се жене вратиле. „Оче Нектарије, старац се вратио“, зачух Софијин глас. Изашао сам из олтара, пришао им. Хтео сам да га пољубим у руку, а он ми није дао и пољуби мене у руку. Упитах га: Како се зовете? -Анастасије. Предложио сам му да целива мошти. Он стави танке металне наочари, рам је био у облику дуге. Кад то видесмо диже нам се коса на глави. То су биле наочари Светог Нектарија, које су се налазиле код нас у витрини, поклонила ми их је игуманија Нектарија. Дакле, он их стави и проговори: Вера је, дете моје – главна ствар! Старац је са страхопоштовањем целивао све мошти. Он прође поред места где су биле честице моштију Светог Нектарија не обративши пажњу на њих. То ми се није свидело. И ја рекох: Оче, опростите! Али Свети Нектарије је чудотворац. Зашто нисте целивали његове мошти? Он ме погледа и само се осмехну. Приђосмо месту на којем се налазила икона Светог Нектарија коју је насликао његов рођак Анастасије Кефалас. То сам му рекао, и он одмах упита: А како је Анастасије? Да ли је с њим све уреду? Да ли се вратио из Париза? Одговорих му потврдно, само да га не узнемирујем. То му је било веома драго. А затим ја упитах: А где ви живите, оче? Он ми показа на плафон (тамо, горе градила се нова црква) и рече: Моја кућа још увек није готова, баш ми је жао! А мој положај ми не дозвољава да живим било где. И ту му ја признадох: Оче, стражарка вам је рекла да имам грип, то није истина. Имам рак, али желим да оздравим, да наставим и завршим своје дело: да направим олтар, одслужим Литургију, а онда могу и да умрем. Не бојим се смрти! – Немој да се бринеш – све је то искушење.- Оче, да ли сте можда за кафу? – Не, журим. Треба да идем на острво Парос да се поклоним Светом Арсенију и да видим своје духовно чедо – оца Филотеја. Он крену ка излазу поред своје велике иконе, чак је ни не погледавши: Оче мој, оче, твоје лице тако личи на Светог Нектарија! Навреше му сузе на очи, и он ме благослови, а затим ме загрли и пољуби. Ту се и ја осмелих и раширих руке. Чим сам се приближио раширених руку и скупио их осетио сам да сам загрлио празнину! Диже ми се коса на глави. Прекрстих се и поново замолих: Оче, желео бих да преживим, да служим Литургију у новом храму. Помози ми... Онда се он мало одмакну стаде испред своје иконе и рече: Чедо мој, Нектарије, не тугуј. То је искушење. Оздравићеш! Десиће се чудо и сви ће сазнати за то. И одмах несташе. Врата су све време била затворена нико их није отварао. Жене потрчаше за њим, стигоше га на аутобуској станици. Он уђе у аутобус, крену у Лаврио, а тамо сиђе и несташе.

Прошла су два и по месеца. Другог јуна Његово Преосвештенство Митрополит Агатоник и ја отпутовасмо у онколошку болницу Светог Саве. Митрополит је веома молио за мене главног лекара болнице, господина Папаконстантинуа. Овај је погледао резултате анализе и одједном рекао: „Ваше

Преосвештенство у датом случају нису биле потребне ваше молбе, а мени са моје стране неће бити потребно да молим професоре и лекаре. Овде дејствују само двојица – Свети Нектарије и отац Нектарије!“ Обављен је поновни преглед, један професор је рекао нешто слично: „Немојте више да се бринете! Узмите оца Нектарија, одвезите га у парохију, нека завршава своје дело. Догодило се право чудо!“ Поред мене су стајали Митрополит, градоначелник, главни лекар и др. Професор је у рукама држао коверат за лекарском дијагнозом. Оче Нектарије, обрати ми се, ти си победио смрт! Узми овај коверат и иди код свог покровитеља. Он је твој лекар, он те је исцелио! Све је он учинио! Више немаш рак! Ми не знамо шта се догодило. Иди с миром.

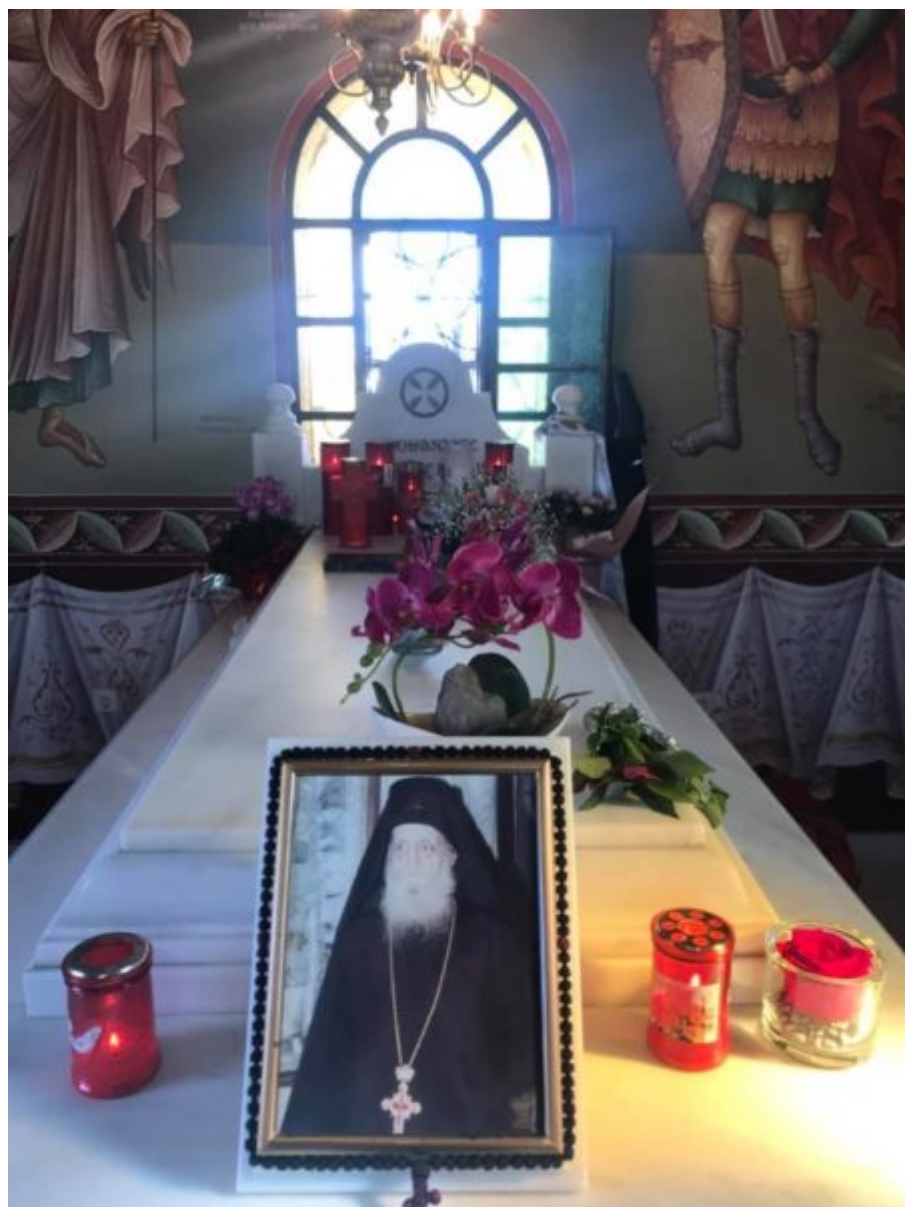
Узели смо закључак и допутовали у Камаризу. Звона су радосно звонила. Људи су клечали на коленима и молили се. Подигох руке ка Небу и изговорих: Боже мој, прва велика захвалност Теби, Твојим свецима и Светом Нектарију. И још се захваљујем онима који су са вером уносили молитве за мене. Сви људи су плакали.”

До краја живота је са апостолским жаром проповиједао Христа Васкрслога. Одборници Цркве Св. Нектарија у Камаризи свједочи да је цијели дан био у храму и свима који су долазили да се помоле или да упале свијећу, сам је прилазио и благосиљао их, читао молитве и исповједао оне који су му то затражили.

Наш отац Никола Гачевић свједочи да је нарочито велику љубав осјећао према поклонцима из Црне Горе, Србије, Републике Српске: “Много је волио страдални српски народ. Од светитеља, поред Светог Нектарија много је поштовао Светог Василија Острошког, коме се свакодневно молио и коме је направио трон у Цркви са иконом Светог Василија и папучама Светог Василија које му је Митрополит Амфилохије послао на благослов. Сваке године празник Светог Василија се у Камаризи прослављао на најсвечанији начин”.

Сјећања Наталије Ковачевић, духовног чада блаженог спомена старца Нектарија, која је прави амбасадор Срба који долазе на поколоњење на Егину и Камаризу, на блаженопочившег оца Нектарија (Виталиса), као и чудима која се дешавају код моштију Светог Нектарија Егинског, можете послушати на линку: <https://svetigora.com/natalija-kovacevic-govori-o-svom-duhovnom-ocustarcu-nektariju-vitalisu/>

Вјечан спомен старцу Нектарију!

mitropolija.com